

følge af den heromhandlede bestemmelse til 92.000 kr. fordelt med ca. 32.000 kr. til aflønning af yderligere personale, herunder konservatorelever, og 60.000 kr. til materialeforbrug og øget anskaffelse af teknisk apparatur. Merudgiften vil delvis blive modsvaret af indtægter, hidrørende fra museernes vederlag for konserveringsarbejde; disse indtægter, der tænkes at skulle dække de direkte omkostninger men ikke udgifter ved kostbare engangsanskaffelser til konserveringsanstalten, anslås for nævnte år til 30-35.000 kr.

Til § 5.

Allerede i de retningslinier for statens støtte til provinsens kunstmuseer, som fandt udtryk i kulturministeriets skrivelse af 17. februar 1890, er det fremhævet som det centrale i ministeriets opfattelse, at det lokale selvstyre ikke må krænkes, og at det private initiativ skal holdes levende. Denne linie er siden stedse fastholdt og har også fundet udtryk i nærværende lovforslag som bærende princip. En forudsætning for statsstøtte bør være en sådan stedlig interesse for museet, at grundlaget for dets eksistens er skabt fra lokal side.

Ud fra dette bærende synspunkt foreslås statens driftstilskud principielt fastsat til samme beløb, som ydes i faste stedlige tilskud til museets drift, bortset fra tilskud til leje af lokaler (herunder lejeværdi af egne lokaler), hovedstandsætninger og tekniske installationer samt til forrentning og afskrivning. Denne sidstnævnte gruppe af udgifter må det principielt påhvile den stedlige kreds omkring kunstmuseet — en kunstforening, en selvejende institution, kommunen, eventuelt tillige amtet — at sikre, som det er tilfældet for de lokalhistoriske museers vedkommende.

Medens museumsbygningens (lokalernes) tilvejebringelse og drift således i al fald indtil videre principielt må være den bærende lokale indsats for museet, jfr. dog nedenfor, foreslås det, at staten — som hidtil — yder ethvert anerkendt kunstmuseum et fast beløb til kunstindkøb og konservering. Dette beløb, der fra finansåret 1960-61 blev forhøjet fra 3.600 kr. til 7.200 kr. til hvert museum (jfr. tillægsbetænkning over nævnte finanslovsforslag bilag nr. 138), foreslås fastsat til 10.000 kr., hvorved bemærkes, at ca. en tredjedel af forhøjelsen modsvarer det siden 1960 stedfundne forøgede prisniveau, medens forhøjelsen i øvrigt begrundes med de stadigt stigende priser på kunstværker og forøgede udgifter ved konserveringsarbejder.

Særligt bemærkes, at en sammenligning mellem de kulturhistoriske museers og kunstmuseernes tilskudsforhold nok til en vis grad må drages, ikke mindst

fordi de to museumstyper ofte har til huse i samme bygning, men dog ikke skønnes at burde føre til ensartede tilskudsregler for de to grupper af museer.

For det første er en tilvækst af lodig kunst en livsbetingelse for kunstmuseernes trivsel og værdi, og visse midler til kunstkøb bør derfor — som hidtil — sikres dem, jfr. ovenfor, så de ikke udelukkende er henvist til at søge samlingerne forøget gennem gaver f. eks. fra Ny Carlsbergfondet, der i en årrække har vist disse museer betydelig bevågenhed, men som ikke kan eller bør være ene om at bidrage til samlingernes vækst.

En ikke for begrænset mulighed for museerne til at foretage kunstkøb vil tillige være af overordentlig betydning for kunstnerne, der udover den rent økonomiske interesse i at sælge deres værker vil have en ideel interesse i at være repræsenteret i visse af landets offentlige kunstsamlinger.

For det andet vil kunstmuseernes driftsudgifter også på andre punkter afvige fra andre museers udgifter, ikke mindst fordi lokaleforholdene spiller en aldeles afgørende rolle for kunstmuseernes virkemulighed. Pladskravene er betydelige, hvis en tilfredsstillende ophængning af kunstværkerne skal være mulig; flere museer er af pladsmangel henvist til at foretage en for tæt billedophængning, hvorved overblik vanskeliggøres, og det æstetiske indtryk forringes. Men navnlig må der stilles krav til lysforholdene, såvel ved dagslys som ved kunstig belysning, til rummenes temperatur, der bør være relativt konstant, og til fugtighedsgraden, der må måles ad teknisk vej, og hvis konstans må sikres ved hensigtsmæssige bygningsforanstaltninger.

Herudover må der budgetteres med de for museumsdrift sædvanlige udgifter til faglig medhjælp, andet personale, forsikringer, lys, varme, skatter og afgifter etc.

Kunstmuseernes samlede tilskudsmæssige behov er derfor så stort, at statstilskuddet ikke kan være lavere end de faste stedlige tilskudsberettigende tilskud, hvis en hårdt tiltrængt forbedring af disse museers økonomi skal opnås og dermed forbedringer på de områder, hvor de enkelte museer har utilfredsstillende forhold, blive mulig.

Til de tilskudsberettigende stedlige tilskud foreslås henregnet faste stedlige ydelser til museernes drift og kunstindkøb, bortset fra de i bestemmelsen nærmere angivne bygningsmæssige udgifter. Når disse sidstnævnte udgifter foreslås lagt alene på de stedlige instanser, uanset at det netop ovenfor er påpeget, hvor stor en vægt man må lægge på, at kunstmuseerne har tilfredsstillende bygningsforhold, skyldes det, at en tilskudsordning ikke på dette punkt findes at kunne være forskellig for